

# Veronika v Dubaji

Ze života letušky

Veronika Klesnilová



C PRESS

# Veronika v Dubaji

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na  
**www.cpress.cz**  
**www.albatrosmedia.cz**



**Veronika Klesnilová**  
**Veronika v Dubaji – e-kniha**  
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**ALBATROS**  **MEDIA a.s.**

# OBSAH

1. BREAKPOINT .....	4
2. ŽIVOT DO DVOU KUFRŮ .....	28
3. ABINITIO .....	46
4. VÝZVA DOWN UNDER .....	72
5. BIG BIRD SMĚR ASIE .....	93
6. PRVNÍ AMERIKA .....	116
7. NESPOUTANÁ AFRIKA .....	138
8. AROMATICKÁ INDIE .....	161



# 1. BREAKPOINT

Je něco málo před sedmou. Do prčic. To vážně musím vstávat? Ne, nemusím. Je totiž sobota. Jenže já chci. Respektive chtěla jsem. Teď už se mi ten nápad totiž nejeví tak dobrý jako včera.

Dívala jsem se v kanclu ven z okna. Tři dny zpátky jsem našla tu reklamu. Mrkala na mě z internetu. Udělejte ze světa svou kancelář! Nebo tak nějak. Je fakt, že jsem vždycky chtěla procestovat svět. A moje kancelář je aktuálně v Ostravě. V České republice, což je ve své podstatě dost nuda. Zasním se. Dubaj... Vždycky jsem se tam chtěla podívat. Zajet si tam na prodloužený víkend na shopping, až budu mít na účtu zbytečných sto tisíc, abych si tam mohla i něco koupit. Představa, že tam žiju a lítám si po celém světě, není úplně špatná. Tak na tu reklamu kliknu.

Vlastně o tom vůbec nic nevím. Už jsem o tom sice kdysi přemýšlela a zjišťovala si nějaké informace, ale to už je pár let zpátky. Do výběrového řízení se dá přihlásit celoročně, prostě poslat životopis a čekat, jestli si vás pozvou. Mnohem lepší ale je prý přijít osobně, právě když se pořádají výběrka v jednotlivých městech.

Teď mám před sebou ten inzerát. Hledím na něj jak zjara. Obecné požadavky jsou docela triviální: minimální věk dvacet jedna a dokončené středoškolské vzdělání. Angličtina na vysoké úrovni, další jazyky pouze výhodou. Nepožadují ani žádnou dřívější zkušenost s lítáním, to bych se na to mohla rovnou vykašlat.

Co si mám teda vůbec připravit? Fotky v kostýmku. OK. Jsem reprezentativní manažerka klíčových zákazníků. Kostýmky mám luxusní. Teď jen splášit někoho, kdo mě vyfotí.

Uvědomuju si, že spousta holek se na ten pohovor připravuje i několik měsíců. Hledá si na internetu, jak to probíhá, co by měly říkat, jak by u toho měly vypadat a co by předtím měly sníst ke snídani. A já tam půjdu úplně nepřipravená, což není tak úplně můj styl.

Ještě že na těch kostýmkových fotkách není vidět ten jídelní stůl, protože fotit se u jediné volné zdi u mě v kuchyni byl opravdu nápad za pět minut dvanáct. Nechat si udělat profesionální fotky za tak krátkou dobu byl vážně nadlidský úkol. Teď už si jen vytisknout životopis a jsem víceméně ready.



Strašně se mi nechce. Ve čtvrtek v noci jsem se pracovně vrátila z Německa, takže bych se akutně potřebovala dospat. A je sobota sedm ráno. Veroniko, musíš se hecnout. Jsi vzhůru? Jsi. Tak vstávej. Pak si budeš akorát vyčítat, žeš to nešla zkusit, říkám si v duchu.

Mám tam být v devět, takže mám čas. Hodím na sebe kostýmek, vlasy sčešu do drdolu, linky, rtěnka, přesně tak, jak to má vypadat. Svačinu si neberu, moc nepočítám s tím, že bych postoupila až do posledního kola. Jak se blížím k hotelu, ve kterém pohovor probíhá, začínám být lehce nervózní.

No jo, ale kde to mám zaparkovat? Vjíždím do dvora. Nechám to tady, rozhodnu se intuitivně. Vyhrazeno pro hosty hotelu, což já v podstatě jsem. Beru si lístek a parkuju. Je osm patnáct a vypadá to, že jsem tu první.

Vlastně jsem tady víceméně díky tomu, že je ten pohovor v Ostravě. Když jsem ten inzerát našla, dost jsem se tomu divila. Normálně se totiž náборы dělají v hlavních městech. Kdyby to nebyla Ostrava, asi bych se tak narychlo nerozhodla.

„Jsem tady dobře na ten pohovor, prosím vás?“ ptám se.

„Ano, ve druhém patře,“ usměje se na mě recepční a ukáže směrem k výtahům.

Vážně jsem tu první. Stojím na chodbě a čekám, kdo přijde. Jdou dva kluci, což mi přijde dost divné, takže se jich zeptám.

„Vy jdete taky na letušku?“ začnu se smát, protože jsem tou otázkou pobavila očividně hlavně sebe.

„No,“ říká ten jeden.

„Aha, já nevěděla, že berou i chlapy.“

Nikdo se nesměje, spíš se ten druhý tváří trochu dotčeně. Asi jsem si o tom vážně měla něco přečíst. Radši se už nebudu na nic ptát.

Kouknu na hodiny na chodbě. Je skoro půl deváté. Fajn, jsme tady tři, to půjde rychle. Odcházím na toaletu poupravit rtěnku, ti dva se moc netváří, že si chtějí povídat. Obtisknu si rty do ubrousku a zhluboka se nadechnu. Tak jo, buď přirozená, to dáš.

Když se vrátím, čeká před zasedačkou už asi dvacet lidí. Začíná se to tu lehce zalidňovat. Musím se dát s někým do řeči a zjistit, co jsou ti lidi zač. Je jich tady totiž čím dál tím víc a pořád chodí další.

Než se naděju, stojí před zasedačkou, tipuju, tak osmdesát lidí. Absolutně jsem nečekala takový zájem. Vlastně jo, možná čekala. Ale tím, že mi víceméně o nic nejde, mi to zas až tak nevadí.

Stát tady s myšlenkou, že tohle je můj celoživotní sen, a pokud nepostoupím, zhrouť se mi život a celý další půlrok nebudu dělat nic jiného, než se poctivě připravovat na další možnost stát se letuškou, asi mám teď docela na krajíčku.

Kolem mě stojí přes třicet perfektně vypadajících holek. Z fleku by se mohly převlíknout do uniformy a ukázat mi nouzový východ.

Dobře, kdybych chtěla být úplně objektivní, dalších třicet ujde. A pak je tady dalších asi dvacet chlapů. S těma se fakt porovnávat nehodlám, ty беру jako separátní skupinu.

Nicméně to vypadá, že spousta lidí přišla ve skupinkách nebo aspoň ve dvojicích.

Přemýšlím, že jsem s sebou z práce měla vzít Zuzičku. Překecat ji, ať jde se mnou dělat letušku, protože mě to napadlo před třemi dny a jeví se mi to jako super nápad. Dobře, uznávám, už před pár lety se mi to jevílo jako super nápad. Jenže teď mám tendence odjet. Nutkání, jako že tohle je ten správný čas a ta správná věc, která mě posune dál. Tak jako když mi bylo sedmnáct a rozhodla jsem se odjet studovat do Ameriky. Prostě jen tak, protože tehdy přišel někdo na gympl a řekl nám, že tady ta možnost je. Tak jsem si prostě všechno zorganizovala, na konci poprosila naše, že už to mám sice zařízené, jen ještě potřebuju založit, a odjela na rok za velkou louží. Naštěstí mám skvělé rodiče, kterým to jako ten nejlepší nápad přišlo taky.

A moje cestovatelské pudy se projevíly znova. Po doslova deseti letech. Nutkání vyjet ze zažitého stereotypu. Kdy jindy, když ne teď?

Představa, že pokud neodjedu teď, neodjedu už asi pravděpodobně nikdy, se mi dost neodbytně zaryla hluboko pod kůži. Ano, chci se usadit a mít rodinu. Ale ještě ne teď. Teď ještě není ta správná doba.

Co potom budu vyprávět vnoučatům? Že jsem ta nudná babička, která celý život seděla v kanceláři a nikdy nešla za svými sny? Protože ve skrytu duše, i když to asi

nikomu neřekla, vždycky chtěla procestovat svět, ale nikdy neměla tu odvalu tady všechno nechat a prostě odjet?

Když nad tím tak přemýšlím, představa odjezdu je na jednu stranu dost děsivá. Když se dívám na fotky svých kamarádek ze školy, co už mají děti a žijí spokojený rodinný život, docela jim závidím. Říkám si, že tohle je přesně to, co bych teď měla udělat. Protože chci taky mít takovou rodinu. Protože si někdo myslí, že už mám na to věk. Protože by to asi bylo správné.

Jenže já prostě vždycky nedělám věci, které ostatní považují za správné a tak nějak „tohle by se mělo“. Vím, že tu rodinu jednou mít budu. Jenom ještě ne teď. Představa tady všechno nechat sice děsivá je, ale na druhou stranu nic víc vzrušujícího mě v posledních dnech nenapadlo.

Horoskopům sice moc nevěřím, ale je pravda, že jako střelec miluju dobrodružství a jdu do všeho po hlavě. Vždycky mám pocit, že když mám šanci něco udělat nebo zažít, musím toho prostě využít. Co když už tu šanci v životě mít nebudu?

## Číslo dvě

Pokud nechci být úplně za trapnou, musím ukázat týmového ducha. Vyberu si nejsympatičtější skupinku tří holek a prostě se vmísím, tohle mi nikdy problém nedělalo.

„Ahoj, holky, já jsem Veronika,“ otočím se na blondýnu a tmavovlásku. Holky asi zjišťovaly procentuální úspěšnost. Přijít s kamarádkou se stejnou barvou vlasů je dost sebevražda.

„Ahoj, já jsem Alka a já Agnieszka.“

Holky jsou očividně z Polska. Poláků je tady zatím převážná většina, co jsem si tak stačila všimnout.

„Čauky, já jsem Zuzka,“ ozve se konečně Češka.

„Čau Zuzi! Odkud jsi?“ jsem nadšená, že tady nejsem úplně sama místní, a navíc tahle je taky Zuzička.

„Z Frýdku, ty?“

„Já tady kousek, z Ostravy.“

„Aha, tak super!“ zaraduje se taky.

„Jsem docela nervózní, jak jsi na tom?“ zeptá se. „Já tu jsem prvně.“

„To já taky. Ale já to přišla jen zkusit, práci mám, takže když to nevyjde, víceméně o nic nejde.“

„Já taky, už lítám, mám bázi v Itálii, takže tam žiju a lítám odtamtud. Vzala jsem si volno a přišla to zkusit sem. Už mě to tam dost štve, ale lítání mě baví, víš?“ objasní mi víceméně všechno, aniž bych se nějak konkrétněji ptala. Ale je to sympoška a navíc má super přízvuk, takže jsem fakt ráda, že je tady. Aspoň se nějak zabavíme a nebudeme muset myslet na to, co nás čeká.

Z toho, co jsem za poslední dva dny stihla nastudovat, by se mělo začínat životopisem, který se v prvním kole předloží personalistce, případně týmu personalistů. Pak prý záleží na tom, kolik do daného města přijelo lidí. Když je jich hodně, odkládají se další kola pohovorů na další den, tedy neděli. Pokud je počet lidí personálně zvládnutelný, pokračuje se ještě ten samý den.

Teď nás tady může být kolem stovky, z toho tak dvacet procent kluků. To je docela dost! Díky svým propočtům tak nějak počítám s tím, že jsem na oběd doma tak jako tak.

„Víš, že do některých měst prý na tyhle pohovory jezdí až několik tisíc lidí? Třeba Bangkok,“ osvětluje mi Zuzka.

„Tolik?“ zarazím se.

Je pravda, že když jsem projížděla internet, zjistila jsem, že je tahle práce snem mnoha lidí. A když myslím mnoha, je jich opravdu, opravdu hodně. Desítky tisíc lidí po téhle práci prahnou, a když to nevychází, zkoušejí to pořád dokola. Ale ne dvakrát nebo třikrát. Třeba desetkrát. Dokonce prý i jezdí do jiných zemí, někteří letí třeba přes půlku Evropy.

Podle mě to ale funguje tak, že mají určitý prototyp kandidáta, který zapadá do jejich měřítek. Odpovídá vzhledem, vystupováním, chováním. Takže když to nevyjde teď, nepředpokládám, že to kdy budu zkoušet znova. Prostě nejsem jejich typ nebo pro ně z nějakého důvodu nejsem pracovně atraktivní. A to asi nezměním, ani kdybych přišla stokrát.

Může se samozřejmě stát, že ten personalista nebo já máme blbý den. Tak jako většina věcí i tohle bude částečně o štěstí a vzájemných sympatiích, nejen o vzhledu a ideálním životopisu.

„Čau ženy, já jsem Naty,“ přitochí se k naší skupince další bruneta. „Kolik je nás tady Češek? Moc ne, co?“

„Ahoj, já jsem Verča a ty jsi zatím třetí, o které vím,“ usměju se na ni.

„Už jsem tu podruhé, ale tentokrát nejsem vůbec připravená,“ pokračuje Naty. „Ještě jsem se včera byla narychlo fotit, v celé Ostravě všechno zavřený.“

Narazili jsme na studnici informací, co už tu jednou byla. Musíme toho využít.

Holky Polky se kolem Naty sesypou jak vosy.



„A jaký to bylo minule? Je to mazec?“ začne ji bombardovat Alka.

„Nebojte, holky. Bude několik kol. V prvním kole si jen vezmou životopisy a maximálně se na něco doptají,“ uklidňuje nás Naty.

„Jo a fotky tam dáte s tím životopisem,“ dodá.

„Já nevím, holky, ty moje fotky jsou dost zlé,“ zhodnotí Zuzka.

„Podívej se na mě, jak mám na nich obří hlavu,“ směje se Naty.

Teď přesně přichází ta chvíle, kdy si všichni začneme ukazovat fotky, a toho se moc účastnit nechci. Moje fotky u zdi jsou jakože půl bídy. Než je stihneme porovnat a uklidnit jedna druhou, že „neblázní, vždyť vypadáš dobře, podívej se na mě“, otevrou se dveře zasedačky.

Vyjde z nich celkem sympaticky vypadající paní, tipuju jí tak na pětatřicet.

„Dobrý den, moje jméno je Miroslava a jménem společnosti bych vás zde ráda přivítala. Budu vás dnes celým výběrovým řízením provázet, s těmi úspěšnými z vás se pak potkám i na osobním pohovoru v některém z dalších dnů. Za okamžik vás pozvu do zasedací místnosti. Na stolečku vpravo se pak запиšte pod jednotlivá čísla a sepněte mi dohromady životopis a požadované fotografie. Vaše zvolené číslo pak napište do horního rohu vašeho životopisu a pak se prosím seřadte a jeden po druhém mi podle čísel dokumenty přineste. Než na vás přijde řada, kdekoli se usadte,“ uvede se personální Mirka, očividně Češka, i když celý pohovor musí z logických důvodů vést v angličtině.

„Mirku jsem měla i minule, je hrozně fajn,“ mrkne na mě Naty. Ta holka je mi strašně sympatická. A i když tvrdí, že je nervózní, vypadá strašně nad věcí. Navíc by v tom kostýmku mohla z fleku nastoupit do letadla a přivítat pasažéry letící na Seychely.

Nějakým záhadným způsobem se dovnitř dostaneme skoro jako první. Všichni se tak nějak rozhlížejí a nevědí co by.

Využiju situace a mířím ke stolečku. Aspoň to budu mít rychle za sebou a nebudu čekat dlouho.

Zapíšu se jako číslo dvě. No vida. To půjde rychleji, než jsem si myslela.

Zasedačka je plná židlí postavených v řadách s uličkou uprostřed. Až teď, když se otočím a vidím proudící dav, si začínám uvědomovat, že je nás tady fakt hodně. Vepředu je pultík se stolem, co vypadá jako katedra. Mirka se za něj posadí. Všichni se tak nějak trousí a postupně zapisují, já zabírám místo v první řadě. Ať vidí zájem. Holky mě následují.

„Tak prosím, kdo jde první,“ vybědne nás Mirka.

První jde Alka. Vypadá trochu na umření.

„No vidíš, máš číslo jedna, to je dobré znamení. Neboj,“ snažím se ji uklidnit.

Všeobecná podpora se prý taky počítá, jsem někde četla. Prý mají ti náboráři oči všude. Ne, že bych to dělala zjištěně, to vůbec ne. Alka totiž vypadá, že se fakt zhroutí.

Nastoupí ke stolečku a podá Mirce životopis, ta do něj letmo nahlédne a na něco se jí zeptá. Alka odpoví a obě se začnou smát. Pak si ještě chvíli povídají, Mirka nakonec poděkuje, odloží životopis na stranu a Alka odchází. Je vysmátá jak lečo. No, tak to asi bylo pozitivní.

Teď jsem na řadě já. Zhluboka se nadechnu.

Hlavou mi běhají otázky, na které se mě asi dost pravděpodobně zeptá v návaznosti na můj životopis. Co jste studovala? Co děláte za práci? Pracovala jste zároveň při studiu? Co jste dělala v Americe? Proč chcete být letuška? A asi patnáct dalších, ale než je všechny stihnu myšlenkově zhmotnit, stojím před Mirkou a podávám jí svůj životopis. Rychlostí blesku jej projede.

„Vidím, že děláte manažerku, proč chcete změnit práci?“ zeptá se na tu nejvíc blbou otázku, na kterou pořádně neznám odpověď ani já sama.

„Cítím, že potřebuju něco změnit,“ řeknu zcela spontánně a otevřeně. Sama se divím, že to ze mě tak samo od sebe vypadlo. Asi jsem mohla vymyslet něco smysluplnějšího.

„Aha, to je vše, děkuji,“ odpoví Mirka a dá můj životopis na hromadu nad ten od Alky.

No, tak to bychom měli. Věta, která zavírá dveře do světa. Cítím, že potřebuju něco změnit. Větší blbost jsem fakt plácnout nemohla.

Jdu si sednout a mám asi dost rozčarovaný výraz, protože se mě Naty zeptá, jestli se mi něco nestalo.

„Dobrý, jen se mě v podstatě skoro na nic nezeptala,“ vysvětlím a je mi fakt líto, že jsem nedostala větší prostor vyjádřit se k čemukoli jinému než k tomu, proč chci změnit práci.

„Možná jsi na ně až moc studovaná,“ zhodnotí to Naty. Tohle je teď přesně to, co jsem potřebovala slyšet. Když už nic, aspoň je ke mně upřímná.

No, nicméně jsem to zkusila a je to nejspíš za mnou. Počkám, až Mirka dovybere životopisy všech zúčastněných, a pak si zajdu na dobrý oběd. Odměna za to ranní vstávání.

Naty si jde stoupnout do řady a já v mezičase pozoruju, jak se Mirka baví s ostatními.

S většinou prohodí pár vět, občas se zasměje, všichni odchází naprosto vysmátí a v pohodě.

Upřímně, po tomhle a po našem mini rozhovoru si moc šancí nedávám. Když se dívám kolem sebe, do kolonky letuška z časopisu tak nějak nezapadám. Spíš vypadám, jako kdybych se vrátila z logistického meetingu. Což teda podle mého asi není úplně to, co hledají.

Navíc můj životopis Mirku očividně taky moc nezaujal. Měla jsem si vymyslet nějakou hotelovku nebo tak něco.

Jakmile odevzdají životopis úplně všichni, Mirka se zvedne a oznámí, že promítne krátkou prezentaci, vysvětlí základní informace a pak dá prostor pro dotazy.

Pustí krátké video o dokonalých holkách v kostýmcích, které s úsměvem od ucha k uchu lítají po celém světě.

Je mi jasné, že to taková idylka nebude. Ale kochám se a představuju si, jak jsem na tom letišti já a všichni se za mnou otáčejí, jak si tak suverénně jdu a vezu svůj kufříček. Když se podívám kolem sebe, je mi jasné, že si to představuje většina z nás. Následuje video o Dubaji, a to už tam chceme bydlet úplně všichni, i když si podle mě nikdo nedovede úplně představit, jaké je to doopravdy. Všechny ty obří obchodáky, vodní parky, největší a nejluxusnější budovy světa. Prostě megalomanská Dubaj.

Zasním se. Vzala bych tam mamku nakupovat. Procházely bychom se přes Dubaj Mall, zašly bychom si na kávičku a pak poslaly fotku ségře do Austrálie, aby jakože záviděla a pak přijela taky. S tatkou bych obrazila vodní parky a pak bychom si šli pohladit delfíny, přesně jako na tom videu.

No jo, jenže to bych nesměla pohnojit ten pohovor.

Naštěstí jsem našim neřekla, že sem vůbec jdu. Strašně by mě mrzelo, kdyby se třeba začali těšit a ono by to nevyšlo. Hlavně pak budu naštvaná sama na sebe. Že nejsem dost dobrá. Že jsem měla říkat něco jiného, že jsem se měla snažit zapadnout do jejich škatulky. Protože bych určitě byla skvělá letuška. Strašně ráda pracuju s lidma. A myslím, že jsem ten typ. Typ letušky, co ji pasažéři milujou.

Začíná mi hrabat. Nebudu zapadávat do ničí škatulky. Buď se jim líbím taková, jaká jsem, nebo pro takovou společnost stejně pracovat nechci.

Chci, ale snažím se si to v hlavě nějak omluvit. Když mě nevezmou, prostě nejsem jejich typ. Preferují zmalované vypatlané barbíny. A to já nejsem. Dívám se kolem sebe. Ta holka vpravo je jasná. To je přesně jejich typ. Ta to má v kapse, do prčic. Potřebovala bych teď vypadat trochu jako ona. Má husté, do drdolu vyčesané vlasy a plné, rudě namalované rty. Z fleku by mohla dělat modelku. A je jakože strašně

společenská. Ale na mě si nepřijde. Je mi jasné, že to někde vyčetla. Tohle je totiž přesně to, co chtějí. I když vlastně vůbec netuším, co chtějí. Tohle si tak nějak představuju. Musím být přirozená, zábavná a usměvavá. Ale to já přece jsem. Otázkou zůstává, jestli jsem o tom přesvědčila i Mirku během těch třiceti sekund, které jsem na to měla.

## Padák, vážený host a investigativní novinář

„Tak takhle to vypadá u nás v Dubaji,“ oznámí nám Mirka, jakmile video končí. „Tedy už je jen na vás, jestli je to pro vás to pravé.“

Kdyby to záleželo na nás, máš tady přes sto nových letušek, Mirko.

„Máte k tomu nějaké dotazy?“ pokračuje.

Ježíš, dotazy. Úplně jsem zapoměla na to, že si mám připravit dotazy. Pokud chci, aby si všimla, že žiju, musím mít nějaký dotaz. Jakýkoli. Ale ne zas úplně blbý dotaz, aby si nemyslela, že jsem mimo. A takový dotaz, který bude dávat smysl, když ho budu muset celá nervózní zesumarizovat nahlas před sto lidma.

Holka, co sedí vlevo ode mě, zvedne ruku. No bezva. Tady je někdo připraven.

„Prosím vás a jak je to s ubytováním?“ ptá se.

Tohle byla dobrá otázka, proč mě to nenapadlo?

„Ubytování vám samozřejmě zajišťujeme my, máme po Dubaji spoustu budov. Bydlíte buď po dvou nebo po třech ve velkých bytech. Každý má samozřejmě vlastní pokoj a sociální zařízení,“ odpoví jí bez zaváhání Mirka.

„A ostatní náklady spojené s bydlením?“ přihlásím se. Nic chytřejšího k tématu mě tak rychle nenapadlo.

„Co se týká spotřeby elektřiny a vody, s tím také žádné náklady mít nebudete. Jediné, co si musíte platit, je váš soukromý telefon,“ usměje se Mirka.

Tak aspoň to vím, že jo. Sice mi tahle informace asi ve finále k ničemu nebude, ale aspoň nesedím jak pecka a na něco jsem se zeptala.

Otočím se na holku vlevo.

„To byl dobrý dotaz ohledně toho bydlení. Myslím, že to zajímalo většinu z nás.“

„Díky,“ odpoví mi. „Já jsem Míla a ty?“

„Verča, těší mě. Jsi tu poprvé?“ ptám se, když Mirka doplní informace o zdravotním pojištění. Přispíváme si nějakou směšnou částkou měsíčně.

„Jo, prvně. Jako mám něco v záloze, ale tohle bych strašně chtěla,“ zasní se.

Usměju se na ni. Myslím, že takových je tady bohužel většina, takže trošičku silná konkurence.

„Moc ti to přeju, snad ti to vyjde,“ mrknu na ni a jdu radši dávat pozor, ať mi něco neunikne.

„Prozatím všem děkuji, poprosím vás, ať teď počkáte venku. Po každém kole vyvším na dveře seznam jmen a barevně zvýrazním ty z vás, kteří postupují do dalšího kola. Dejte mi tak dvacet minut, abych si ještě jednou prošla vaše životopisy,“ zakončí Mirka očividně první vyřazovací kolo.

Rozhodnout o něčím osudu za dvacet minut a na základě dvou vět mi přijde jako dobrý masakr. Nicméně nějak tu stovku zredukovat musí, jinak se tady s náma bude patlat do večera.

Musí být už proti těm zdeptaným odcházejícím obličejům naprosto imunní. Spíš se na ně teda vůbec nedívá. Vylepí to na dveře.

„Tak co, holky, jaký z toho máte pocit?“ ptám se, jakmile opustíme zasedačku.

Zuzka krčí rameny. „Uvidíme, no. Po tomhle fakt těžko říct.“

„Já jsem tak zvědavá! To je hrozné, tohle čekání,“ přešlapuje na místě Alka.

„Stejně s tím už teď nic neuděláme, holky, takže klid, jo?“ snažím se navodit pohodovou atmosféru. Na chodbě jsou beztak kamery a Mirka nás zevnitř pozoruje a jistě se baví. Práce snů.

Než se stihneme upravit a probrat, odkud kdo přijel a co dělá, otevírají se dveře. Tohle snad nemohlo být dvacet minut.

Vychází z nich Mirka s papírem v ruce. Svižně ho přilepí na dveře a otočí se směrem k nám.

„Těm úspěšným z vás gratuluji, počkejte prosím tady na další instrukce, další kolo pohovorů proběhne za chvíli. Těm z vás, kteří dál nepostupují, děkuji za účast, moc mě těšilo a budu se těšit třeba příště,“ stručně se rozloučí a zavře za sebou dveře od zasedačky.

V tu chvíli se kolem dveří nalepí dav, že kdyby teď Mirku napadlo někam si odskočit, je bez šance. Naštěstí ji to nenapadne. Asi ví, jak to chodí.

Tak já jakože počkám, přece se tam nebudu mačkat. O nic nejde. Snažím se uklidnit sama sebe. Buší mi srdce a zvědavost ve mně hlodá zevnitř. V žaludku mám pocit jako před maturitou a k tomu vidím, jak se někteří otáčejí slovy „tak nic, no“. V takových momentech se prostě nejvíc bojím podívat se. Čelit té hrozné pravdě, že tam moje jméno nebude. Teda ono tam bude. Ale dost možná nebude zvýrazněné.

Už to nemůžu oddalovat, jednou se podívat musím. Navíc dav už trochu opadl a valná většina lidí se loučí a odchází. To nevypadá moc dobře. Kolik lidí tak mohla vyeliminovat?

Blížím se k papíru a zvedám oči. Než stihnu konkrétněji zaostřit, vidím, že některé řádky jsou zvýrazněné žlutě. Tenhle adrenalin je na mě moc. Ostřím na druhý řádek a číslo dvě.

Jsem žlutá! Nemůžu tomu uvěřit. Musím se podívat ještě jednou. Jsem žlutá!

„Jsem tam, holky! Co vy?“

„Já taky, já taky!“ raduje se Míla a zbytek holek se k ní přidává. Jsme tam skoro všechny až na dvě Polky, které se k naší skupince přidaly později, a upřímně ani nevím, jak se jmenujou.

„Mějte se,“ loučí se a odchází.

„To mě mrzí,“ vyprovázím je pohledem.

Ale jsem tam! Pořád tomu nevěřím. Na jednu stranu je to skvělá novina, na tu druhou před sebou máme ještě pár kol. Tohle byl jenom začátek. Pozitivní je, že si hned od začátku nemyslí, že se pro tuhle práci nehodím. Očividně ani nevdá, že nemám hotelovku nebo něco podobného jako asi většina holek tady.

„Máme to, holky, to je skvělé!“ pořád se nemůžu vzpamatovat z toho šoku, že i přes moje počáteční obavy Mirce očividně stačilo, co viděla v mém životopise. Možná se mě na nic neptala právě proto, že jí to stačilo. Možná si udělala obrázek podle prvního dojmu. Nemám tušení, podle čeho se rozhoduje, když vybírá z takového množství lidí.

Než stihnu dopřemýšlet o tom, na co asi stejně nepříjdu, otevírají se dveře a Mirka nás zve zpět dovnitř. Jednoho po druhém si nás pak volá do pravého zadního rohu.

Opět jdu jako druhá, číslo dvě se mě tedy bude držet až do konce.

„Prosím, vyzujte si boty a dotkněte se znamení na zdi,“ pobídne mě Mirka.

Zuju se a mírně se postavím na špičky, abych na značku nalepenou na zdi dosáhla.

„To je v pořádku, děkuji. Musím ověřit, že dosáhnete na zavření palubní přihrádky, klidně to může být na špičkách.“

Něco takového jsem čekala, taky to někde psali.

„Máte nějaká tetování nebo viditelný piercing?“ pokračuje Mirka.

„Nemám,“ odpovídám a ani se nesnažím vtipkovat, Mirka má výraz hráče pokeru, takže nemám nejmenší tušení, jestli má tahle osoba smysl pro humor, případně jestli jsem jí vůbec aspoň trochu sympatická.

„Děkuji, to mi prozatím stačí,“ pošle mě zpátky na místo a zavolá číslo tři.

To je jak do soutěže krásy. Jako další disciplínu čekám promenádu v plavkách. Jakmile se všichni vystřídáme a Mirka informuje o tom, že tetování na místech, která nejsou v uniformě vidět, nevadí, pár lidí se uklidní.

Prý je horší o tom lhát, protože když se na to ve finále přijde, znamená to okamžitý vyřazení.

Začíná to vypadat dost přísně, naštěstí problém s tetováním řešit nemusím.

„Poprosím prvních patnáct z vás, aby tady zůstalo, dalších patnáct si může dát dvacet minut přestávku. Děkuji,“ pobídne nás Mirka a přesně polovina lidí se zvedne.

Takže je nás aktuálně třicet. Vylimovala dobrých sedmdesát procent.

Mirka nás rozdělí do trojic a vezme si do ruky zalisované kartičky.

„Prosím každou skupinu, aby si vybrala dvě karty. Kartičky, které držím v pravé ruce, jsou názvy povolání. V levé ruce jsou na kartičkách namalovány různé věci. Máte ve skupině přesně tři minuty na to, abyste vymysleli, jak danou věc použijete k danému povolání. Poté své nápady budete prezentovat mně a ostatním skupinám.“

Bezva. Prezentace. V tomhle bych měla být docela dobrá. Budu sice nervózní, ale bude to dobrý. Hlavně musím být aktivní a převzít iniciativu, to mi jde.

Mirka se k nám otočí. „Vy tři budete první. Prosím, vyberte si,“ předloží nám kartičky.

Alka, která je se mnou ve skupině, sáhne po kartičce vlevo. S tázavým výrazem se podívám na holku vedle mě, kterou jsem do téhle chvíle neznala. Vypadá, že je zmatená a moc neví, která bje.

„Já tedy vyberu,“ usměju se. Vytáhnu jednu z karet z Mirčiny pravé ruky.

Otočím ji. Je na ní napsáno „plánovač narozeninových oslav“. No potěš!

„Co máš ty?“ otočím se na Alku, která právě obrací kartičku s obrázkem.

„Padák,“ podívá se na mě lehce vyděšeně.

Padák. Jak tyhle dvě absolutně neslučitelné věci máme navázat dohromady? O co jí vlastně jde? Jak je tohle podstatné pro práci letušky?

Asi je to v tuhle chvíli jedno, protože nám běží čas.

Padák a narozeninová oslava. Musíme být kreativní. O to tady, předpokládám, jde. Co kdybychom udělaly takový ten foto koutek, naaranžovaly tam ten padák a oslavenec a všichni pozvaní by se tam mohli vyfotit tak, aby to vypadalo, že právě seskočili z letadla?

Prezentuju svoji myšlenku holkám. Obě naštěstí docela nadšeně souhlasí.

„To je dokonce tematické, výskok z letadla,“ poznamená ta neznámá holka a všechny se začneme smát.

„Co kdybychom před ty lidi dali velký větrák, abychom vyvolali iluzi, že letí vzduchem?“ napadne Alku.

Super, to by šlo.

„Tak já nás na začátek asi představím, ne? Jak se vlastně jmenuješ?“ ptám se té holky.

„Jagoda,“ odpoví mi.

„Super, takže Alka a Jagoda,“ rekapituluju si nově nabyté informace.

„Mohla bys to prosím tě říct o tom padáku? Já se moc necítím, když musím mluvit před lidma. Vždycky úplně zrudnu,“ otočí se na mě Jagoda.

Její poznámka mě dost pobaví vzhledem k tomu, že mi její jméno evokuje jahodu.

„Navíc to byl tvůj nápad,“ souhlasí Alka.

Jakmile Mirka oznámí, že je konec, a poprosí o představení našich nápadů, otočí se automaticky na nás jako na první skupinu.

„Zdravím vás všechny, dovoluji, abych vám představila naši skupinu. Tohle je Alka, tohle Jagoda a já jsem Veronika,“ vstanu a představím nás.

„Pro toto zadání jsme si vylosovaly následující – padák a plánovače narozeninových oslav,“ ukážu všem naše dva obrázky.

Když to řeknu takhle, zní to dost absurdně. Ten padák a plánovač. Nicméně já jsem tuhle kombinaci nevymyslela, takže to prostě jen odprezentuju.

Mirka stojí opodál a poslouchá, místy si něco zapisuje. To mě asi hodnotí nebo co.

Prezentuju všem náš nápad s foto koutkem a poté předám slovo Alce, aby mě doplnila. Alka prezentuje větrák. Všichni souhlasně kývou a usmívají se. Mám je všechny přečtené. Moc dobře vím, proč to dělají. Taky si to načteli.

Jakmile Alka dokončí myšlenku s větrákem, poděkujeme za pozornost a sedneme si.

Tak to bychom měli. Mrknu na holky, jakože dobrý, tohle jsme daly.

Ve finále jsme to s tím padákem ještě docela vychytaly. Další mají pugét růží a ma-líře. V takovém případě snad ani nejde být kreativní.

Jakmile všichni odprezentují svoje nápady, Mirka sesbírá kartičky a s tím stále stejným výrazem, ze kterého se nedá absolutně nic vyčíst, přistoupí k další eliminaci.

„Poprosím, aby zde zůstali uchazeči s čísly, která teď přečtu. S ostatními se bohužel budu muset rozloučit,“ oznámí nám.

S holkama se na sebe podíváme. Pár lidí se totiž během tohoto kola vůbec neprojevilo. Otázkou je, jestli jim dá Mirka ještě šanci, nebo je přesně tohle důvod, aby šli z kola ven.



„Poprosím, aby zde zůstali číslo jedna,“ otočím se na Alku a vidím v jejích očích úlevu, „číslo dvě, číslo tři, číslo pět...“ pokračuje.

Vydechnu. Mám to. Jsem v dalším kole. Jagoda taky.

„Ostatním velice děkuji a na shledanou,“ rozloučí se krátce Mirka.

Pět lidí se smutně zvedne, vezme si věci a opustí místnost.

Začíná jít do tuhého. Kolik těch kol jako ještě bude?

„Rozdělte se prosím na dvě skupiny po pěti, ano? Opět podle čísel,“ jedeme dál podle Mirčina scénáře.

„V tomto případě se opět bude jednat o týmovou aktivitu. Chci vidět, jak pracujete v týmu, což je pro tuto práci velmi důležité. Představte si, že jste manažery hotelu,“ objasňuje nám téma dalšího úkolu.

„Chtějí se u vás ubytovat následující hosté,“ každé skupině předá jednu kartičku, „ale máte pouze dva volné pokoje. Chci vědět, které hosty upřednostníte a proč. Na splnění úkolu máte pět minut, poté poprosím, aby mi někdo ze skupiny odprezentoval, na čem jste se jako skupina dohodli,“ zakončí zadání Mirka.

„Prosím, pusťte se do toho.“

Podívám se na kartičku, na které je pět řádků. Významný představitel města, známá celebrita, host, kterému v jeho pokoji neteče voda, rodina se dvěma dětmi a vážený host, který je členem našeho věrnostního programu a jezdí k nám do hotelu pravidelně.

Nevím proč, ale mám pocit, že tady je celkem jedno, pro co se rozhodneme. Pokud si to budeme umět zdůvodnit, ani jedna z možností vlastně není špatně. Myslím, že tady jde vyloženej o to, jak dokážeme spolupracovat.

A jedním z předpokladů úspěšného týmu je dát prostor ostatním, aby vyjádřili svůj názor.

Všichni začnou chrlit svoje myšlenky.

„Lidi, pojďme na to systematicky,“ chopím se iniciativy. „Všichni máme nějaký nápad a je nesmysl se tady překřikovat jeden přes druhého. Postupně každý řekněte, které dva hosty byste upřednostnili a proč, a kdo dostane nejvíc hlasů, toho vybereme.“

„Já si myslím, že bychom měli ubytovat našeho váženého hosta, protože ten se k nám pravidelně vrací a dává našemu hotelu vydělat. A celebritu, protože našemu hotelu udělá dobrý marketing, tu nemůžeme neubytovat,“ začne Alka.

„A co ta rodina s malými dětmi? Ty přece taky nemůžeme nechat na ulici,“ ozve

se vedle sedící černovláška. No nemůžeme, ale asi budeme muset, pokud si někdo nebude chtít ustlat na zemi. Máme jenom dva pokoje.

„Já jsem pro toho, co mu neteče voda, a významného představitele,“ reagueje Míla.

Mirka kolem nás krouží jako žralok, poslouchá a zase si zapisuje. Nebo už je možná rozhodnutá a jenom si kreslí obrázky.

„Osobně si taky myslím, že vyhodit někoho, komu neteče voda, a říct mu promiňte, nemáme žádný jiný volný pokoj, dva dny se nebudete mýt, taky není řešení,“ vložím se do toho, protože tady začíná lítat vzduchem spousta názorů a nevypadá to, že bychom se do pěti minut byli schopni nějak sjednotit.

„Jo, toho, co mu neteče ta voda,“ ozve se poslední z kluků, co nám tady zbyl.

„Tak fajn, takže ten, co mu neteče voda, a jako druhého?“ ptám se.

„Toho váženého hosta?“ navrhuje většina.

„Tak fajn, kdo chce prezentovat co?“ než se stihneme nějak rozumně dohodnout, Mirka oznámí, že čas vypršel, a otočí se na nás.

„My jsme se tedy rozhodli, že pokoj přidělíme tomu, kterému neteče voda, protože nemůžeme vyhodit někoho, kdo už u nás ubytovaný je, to by si příště určitě zvolil konkurenci. A jako druhého jsme vybrali váženého hosta. Pravděpodobně k nám jezdí dost často a o takového zákazníka nechceme přijít, určitě tvoří významný podíl na našich obracech, pokud k nám jezdí opravdu často,“ spustí Alka.

V duchu doufám, že nás snad Mirka pozorovala všechny, když kolem nás chodila a psala si poznámky.

Alka to totiž pokryla víceméně všechno a nedala prostor vůbec nikomu jinému. Cítím, že tady už se láme chleba, každý začíná jet sám za sebe.

„Skvěle,“ zhodnotí to Mirka. „Na tomto jste se tedy shodli jako tým, nebo má někdo z vás ještě nějaký jiný názor?“

„Já si myslím,“ ozve se Míla, „že bychom mohli upřednostnit i významného představitele města. Může nám to pomoci v našem dalším rozvoji.“

Můj vnitřní hlas ji chce zastavit a zakřičet na ni, ať mlčí. Někde uvnitř totiž cítím, že tohle je přesně to, co dělat neměla. Vystupovat z davu a projevovat osobní názor, když se jedná o týmovou práci. Měla držet s týmem.

„Dobře, moc děkuji,“ odpoví Mirka a otočí se na druhou skupinu.

Podívám se na Mílu. Jde na ní vidět, že má radost a je pyšná na to, jak se hezky prosadila. My ostatní mlčíme.

„Děkuji všem za zvládnuté úkoly, teď si přeberu druhou skupinu, která už pravděpodobně čeká za dveřmi, a poté vyvším na dveře postupující do dalšího kola.“

Pokud postupujete, vaše číslo bude opět zvýrazněno barevně. Dejte mi prosím od teď tak čtyřicet pět minut,“ propustí nás Mirka.

„Holky, jdeme na oběd?“ ptám se. Je otázka, jak dlouho tohle ještě může trvat. „Naty, co nás ještě čeká, prosím tě?“

„No pokud si dobře pamatuju, tak test z angličtiny a pak ten osobní pohovor jeden na jednoho,“ dodá Naty. „Ale to podle mě dneska už nemá šanci stihnout, podívej se, kolik je hodin.“

Fakt se podívám, protože nemám absolutně tušení, kolik vlastně je. Půl třetí. Jsem šťastná, že jsem byla v první skupině, takže mám aspoň malou šanci se najíst.

„Půjdeme dolů do restaurace?“ ptá se Zuzka.

„Jo, prosím! Nikam jinam bychom to stejně asi nestihly.“

Dole už se na nás usmívá číšník, myslím, že je mu jasné, odkud jdeme. Vypadáme v těch černých kostýmcích a bílých halenkách všechny jak přes kopírák.

„Můžeme si hned objednat?“ opřu se o bar a rychle proletím jídelní lístek. „Dám si to rizoto a jemně perlivou vodu.“

Nemůžu si dát kolu, Mirka je s tím číšníkem beztak domluvená, musím aspoň předstírat, že žiju zdravě. Což vylučuje i možnost dát si panáka.

„Víte co, dám si kolu. Musím doplnit cukry,“ mrknu na číšníka. Na co si tady hraju, že jo.

„Už jste skončili? Ty jsi byla v té první skupině, že?“ promluví na mě kluk od vedlejšího stolu.

„Ahoj,“ otočím se na něj, protože mi připadá povědomý. Sedí tam ještě s jednou holkou v kostýmku. Bingo.

„Jo, teď je tam ta druhá skupina,“ odpovím mu.

„Sedněte si k nám, máme tu místo. Mimochodem, já jsem Petr a tohle je Bára,“ vyzve nás ten kluk.

Mávnu na holky. „Jasně, proč ne.“

„Jak to šlo?“ ptá se Bára.

„Těžko říct, víš, jak to je.“

Rázem si uvědomím, že asi tak úplně neví, když se mnou ve skupině nebyla a teď tady sedí. „Máš z toho nějaký pocit, ale ve výsledku to může být úplně jinak,“ diplomaticky to uzavřu.

„Tak snad to Marovi vyjde,“ Bára zatuká na dřevěný stůl. Kdo je zas Mato?

„My jsme nepostoupili, ale ještě tu čekáme na jednoho kámoše, přijeli jsme spolu vlakem,“ objasní mi Petr.

Aha, už se trochu chytám.

„Jste tady dneska poprvé?“ snažím se udržovat konverzaci touhle obligátní otázkou a v duchu myslím na to rizoto.

„Ne, já už byla loni. V Bratislavě. Můžeš to zkusit znova každého půl roku, když ti to nevyjde. Ale letos jsem se nedostala ani přes první kolo. Loni jsem přitom postoupila až k anglickému testu,“ objasní mi Bára.

„Fakt nevím, podle čeho to vybírají. Já už jsem tady potřetí. A taky jsem dneska poprvé neprošel ani přes životopis, minule jsem se dostal až k finálnímu pohovoru. Přitom naposledy jsem měl taky Mirku,“ kroutí Petr hlavou. „Dokonce říkala, že si mě pamatuje. Nevím, fakt nevím. Asi nám to není souzený.“

Bára se ke mně nakloní.

„Loni jsme začali lítat pro nízkonákladovku. Podle mě spíš chtějí někoho, kdo není poznamenaný jinou leteckou společností, víš? Někoho, kdo se všechno bude učit podle jejich pravidel a nemá zažité návyky odjinud.“

Ráda bych jim na to řekla něco pozitivního, ale na stole mi přistane rizoto.

Podle mě už to prostě moc hrotí. Moc se snaží. Nejsem pohovorový expert a sama nemám tušení, co hledají, ale přílišná snaha dostat se někam za každou cenu to podle mě není.

„Je po třetí, půjdem?“ navrhone Alka. „Za chvíli to vyvěsí.“

„Počkej, jenom to rychle dojím,“ hází do sebe rizoto. Alka je očividně tak nervózní, že jen usrkává svoji vodu.

„Tak jdeme a klídek, jo?“ uklidňuju ji a zároveň tak trochu i sebe. S každým schodem do patra jsem nervóznější.

Na chodbě už přešlapuje skupina číslo dvě. Když nakoukneme směrem ke dveřím, žádný papír na nich zatím nevisí.

„Tak co myslíš?“ mrknu směrem k Naty.

„Jestli jsme prošli tímhle, tak dneska už přežijeme všechno,“ směje se Naty. „Ta angličtina zas není tak těžká.“

Otočím se směrem k Alce s tím, že jestli teď bude ještě angličtina, měla se rozhodně najíst, ale začnou se otevírat dveře.

Už je to tady, zase. Kolikrát dneska ještě?

„Prosím uchazeče se zvýrazněnými čísly, aby se za deset minut připravili uvnitř na anglický test. Děkuji,“ Mirka se s tím nepáře.

Mám nervy na pochodu, u dveří je zas nával, jako kdyby dávali něco zadarmo. Tak jo, když se posunu trochu dopředu a postavím se na špičky, na ten papír uvidím. A dvojka je hned nahoře. Nemačkejte se tak všichni, jo?

Je tam! Jsem tam! Dvojka je žlutá, žlutá!

Nemůžu tomu uvěřit. Otočím se na holky s tázavým výrazem v očích. Naty si poskočí. Zuzka na mě kývne a doširoka se usměje. Ukážu jí palec nahoru, což je v tuhle chvíli jediné, na co se zmůžu. Alka mě ze zadu obejmě a špitne „mám to“. Jde na ní vidět, že se jí obrovsky ulevilo. I když se snaží vypadat, že jí o nic nejde, je mi jasné, že jí jde o hodně.

Jsmo všechny nadšené, že jsme zase o krůček dál, i když to pořád absolutně nic neznamená. To nejtěžší nás teprve čeká.

Očima vyhledám Mílu. Ta jediná z naší malé party totiž neprojevila žádné nadšení.

„Tak nic, třeba příště,“ loučí se se mnou, když se k sobě konečně prodereme.

„Je mi to strašně líto,“ hlesnu.

„Hodně štěstí,“ popřeje nám zdrceně. Dost jí to sebralo. Myslím si, že v tuhle chvíli by to sejmulo úplně každého.

Čím dál totiž člověk postupuje, vidina toho, že se to opravdu stane a on uspěje, začíná nabývat reálných obrysů.

„Tak jdem na tu anglinu?“ poplácá mě po rameni Naty.

Když už jsem se dostala až sem, angličtina je to poslední, co by mě mělo zastavit.

Navíc jsem teď plná elánu a mám radost. Mám fakt radost, že jsem se dostala až sem.

Uvnitř místnosti už jsou rozdělené stoly a židle pěkně po jednom, abychom nemohli opisovat. Přesně jako ve škole.

„Prosím, každý dostanete jedno zadání,“ rozdává nám papíry Mirka. „Na příložený arch prosím označit odpověď, která je podle vás ta správná. Minimální úspěšnost je osmdesát procent.“

„Na vypracování testu máte přesně čtyřicet pět minut. Můžete začít,“ doplní.

Připadám si, jako bych skládala testy na vysokou. Volím klasickou metodu, nejdřív si to celé pročíst, hlavně se u ničeho nezaseknout a taky nezapomenout průběžně kontrolovat čas.

Článek o Danielovi, který je investigativní novinář. Článek o delfínech a jejich schopnosti učit se. Vážně?

Odpovídám, co bylo hlavní myšlenkou článku o Pákistánu a co přesně delfíni vyjadřují svým pískáním. Všechno bych prý měla vyčíst z příložených článků. Podle

mě jsou ty články ale úplně o něčem jiném, než na co se ptají ty otázky. U některých vyloženě váhám.

Co tím chtěl Daniel říci? Jak to mám vědět? Proč vůbec dobrovolně jezdí do Pákistánu?

Nemám moc času, použiju klasickou vylučovací metodu.

Pět minut do konce, do háje. Co s těma delfínama?

Než si to stačím projít ještě jednou, Mirka ohlásí konec, sesbírá papíry a za dvacet minut venku. Nazdar.

Sejdeme se s holkama venku úplně vyplivnuté.

„Co jste dělaly s těma delfínama?“ ptám se.

„Já delfíny neměla, já měla potápěče,“ diví se Zuzka.

No bezva, jedno lepší než druhé.

„Tak to fakt nevím, jestli to mám na těch osmdesát,“ vzdychne Alka. „Bylo na to strašně málo času.“

Je pravda, že čas hrál v tomhle případě dost zásadní roli. Člověk musí být naprosto koncentrovaný, což se v takovém stresu dá dost těžko ovlivnit. Polovina článku sloužila akorát ke zmatení jako omáčka a správnou odpověď si člověk stejně musel vydedukovat sám.

Jestli jsem nezvládla angličtinu, tak to mě fakt střelí.

Všichni tam stojíme a nikdo nic neříká. Myslím, že zažíváme dost podobné pocity a nikomu se nechce to tak úplně rozebírat.

Neuběhne snad ani patnáct minut, když se opět otevrou dveře a vykoukne Mirka.

„Poprosím Matěje a Terezu, aby šli se mnou dovnitř, děkuji. Ostatní prosím počkejte na chodbě.“

A je to v háji.

Tohle jsou jako ti jediní dva, kteří prošli angličtinou? Tak to je fakt nečekané.

Stojíme tam jak opaření. Je nás pořád relativně dost. A nikdo z nás nedal angličtinu až na dva lidi?

Nebylo to zas tak těžké, kruci. Je fakt, že ke konci už mě dost tlačil čas, takže jsem nad tím nepřemýšlela tak moc, jak bych asi chtěla. Ale na tenhle druh testů jsem celkem zvyklá. Není to žádná novinka. Odpověděla jsem na všechno snad kromě dvou otázek. Teda odpověděla jsem na ně, ale vyloženě jsem to tipla.

Je fakt, že osmdesát procent je docela dost. Jestli tam bylo řekněme čtyřicet otázek a odpověděla jsem špatně víc jak na osm, mám smůlu. A to se stát mohlo, protože některé odpovědi byly dost zavádějící.

Všechny tyhle myšlenky se mi právě teď honí hlavou a pořád nemůžu uvěřit tomu, že jsem pohořela na delfínech.

Když se otočím zpátky směrem ke dveřím, vychází z nich Tereza a Matěj, oba dva docela skleslí.

„Můžete jít zpátky dovnitř,“ informuje nás Matěj.

„Dals to?“ už to nevydržím a ptám se ho přímo.

„Ne, ani jeden jsme neprošli,“ kývne směrem k Tereze.

Co to teda znamená?

Že my jo? Prošli jsme? Máme to?

Myslím, že Matěj bude do konce života proklínat delfiny. Nebo toho investigativního novináře.

„Posadte se prosím a dovolte, abych vám všem pogratalovala. Všichni jste zvládli anglický test a tímto jste dospěli až k poslednímu kolu, kterým je osobní pohovor,“ Mirka se na nás významně podívá.

Spadne mi kámen ze srdce. Dala jsem to!

„Pohovory budou probíhat zítra, v pondělí a úterý. Prosím, napište své jméno k danému termínu a času, který vám nejlépe vyhovuje,“ položí tři papíry na první stolek.

„Jste dospělí, takže se prosím nějak dohodněte.“

No dospělí sice jsme, ale nikdo se nikoho na nic neptá a polská skupina si sama pro sebe urve celou neděli. Jsou totiž z daleka.

Než se k papírům dostanu, už je volné jenom úterý. Mrkneme na sebe s Naty, které se očividně taky nepodařilo prodrat se ke stolu dřív.

„Tak já první a ty po mně?“ bere do ruky tužku.

Sice jsem to chtěla mít co nejdřív za sebou, ale co se dá dělat. Aspoň budu mít čas se trochu připravit.

„Super, napiš mě tam.“

Půjdu na řadu sice předposlední, ale aspoň si budeme s Naty morální oporou.

## Den D

V úterý se vzbudím celá nervózní. Dneska mě to čeká. Dnešek rozhodne, jestli se mi otočí život vzhůru nohama. Doufám, že se aspoň Mirka dobře vyspala.

Dorazím do hotelu se skoro hodinovým předstihem. Na chodbě potkám Naty.

„Čau, tak co? Připravená?“ vítá se se mnou. „Jsi tu nějak brzo.“

„Nemohla jsem dospat, ne?“ směju se.

„Připravovala ses nějak?“ podívám se na ni nejistě.

„No minule jsem se dostala taky až sem a mám pocit, že jsem dobře neodpověděla na otázku ohledně nejkomplicovanějšího zákazníka, jakého jsem kdy měla. Teď jsem ten rok pracovala v hotelu, takže zkušeností mám až sem,“ naznačí rukou nad hlavu.

Ze dveří před námi vyjde Mirka.

Pozdravíme se, Mirka se dokonce usměje.

„Natálie? Tak prosím,“ otočí se na Naty a pokyne jí směrem dovnitř.

„Hodně štěstí,“ zmáčknou jí ruku.

Mrkne na mě a zavře za sebou dveře.

Čeká mě čtyřicet pět minut stání na chodbě. O samotě a v nervech. Proč jsem sem chodila dřív, proboha? Rekapituluju si v hlavě, jak odpovědět na určité otázky. Naštěstí se dá něco málo najít i na internetu a s lidma, co se dostali až sem, jsme si založili společnou skupinu. Takže se vzájemně motivujeme a dáváme si vědět, jak to šlo.

Typické otázky jsou prý o zákaznickém přístupu. Logicky. Jak se popasovat s krizovou situací, jak vyřešit problém. Pokud se mě zeptá na něco naprosto nečekaného, s čím nemám sebemenší zkušenost, budu holt improvizovat. Pracovní zkušenosti mám, takže mám z čeho čerpat. Tohle mě v duchu tak nějak uklidňuje.

Zvednu před sebe ruku. Celá se klepe. Snad mi ta nervozita nepůjde poznat i na hlase.

Z místnosti za dveřmi slyším smích. Ony se fakt něčemu smějou. O čem se tak můžou bavit?

Podívám se na hodinky. Jsou tam už víc jak půl hodiny.

Nedá mi to a postavím se těsně ke dveřím. Slyším, jak Naty mluví. Suverénně a strašně dlouho. Neslyším, co zrovna odpovídá, jen poznám její hlas. Mirka jí do toho vstoupí, něco říká. A pak se obě zase rozesmějou.

Tak tohle nechápu. O čem se tam baví už skoro čtyřicet minut? A co jim na tom přijde tak zábavné? Já tu stojím celá vynervovaná.

Jdu se uklidnit pohledem z okna. Doufám, že tady nejsou kamery, protože jestli mě někdo pozoruje, myslím, že se u pohledu na mě dost baví. Chodím po chodbě sem a tam a koukám na hodinky. Už bych to strašně ráda měla za sebou.

Než to se mnou stihne švihnout, naštěstí vyjde ven Naty. Je celá vysmátá. Do háje.

„Jak to šlo?“

„Neboj, je to v pohodě,“ snaží se mě povzbudit.

To věřím, když už to máš za sebou.



„Veroniko, pojďte prosím dovnitř,“ vyzve mě Mirka, takže se jen stihnu otočit a hodit na Naty přehraně vyděšený výraz.

„Zatím ahoj a hodně štěstí,“ popřeje mi.

„Pak ti napíšu,“ loučím se s ní.

Vcházím do místnosti a sedám si na připravenou židli. Mirka sedí za stolem jako u klasického pohovoru, před sebou má nějaké papíry a počítač.

Ten její pokerový výraz se od soboty nezměnil. Buď ho má pořád, nebo je prostě profesionálka.

„Předem se omlouvám, pokud se vám celou dobu nebudu dívat do očí, musím zároveň vyplnit tyhle papíry a tady vpravo na obrazovce mám výsledky vašeho psychometrického testu, takže budu průběžně přecházet od jednoho ke druhému. Nicméně vás pořád poslouchám,“ uklidní mě.

Fakt by mě zajímalo, co mi v tom psychotestu vyšlo.

Tenhle test nám totiž přišel na mail a minimálně den před tímhle pohovorem jsme ho museli vyplnit. U každé otázky byly na výběr tři odpovědi a úkolem bylo mezi ně rozdělit šest bodů v závislosti na tom, která z nich člověka nejvíc vystihuje. U těchto testů není žádné správné či špatné řešení. Jen jim to má podle mě ukázat, jak moc velká jsem individualita, jak dovedu pracovat v týmu a potýkat se se stresem.

Mirka se teď každopádně dívá do počítače a vypadá to, že rozebírá mou osobnost kousíček po kousíčku.

„Připravená?“ podívá se zpátky na mě.

„Určitě,“ slyším se říkat. Dokonce mnohem vyrovnaněji, než jsem čekala.

„Vidím, že pracujete jako manažerka. Uveďte mi prosím příklad něčeho speciálního, co jste kdy udělala pro svého zákazníka.“

Něco takového jsem čekala, takže jsem připravená, navíc jsem se vždycky snažila pro své zákazníky dělat maximum, mailovou komunikaci v deset večer nevyjímaje.

Uvedu jí jeden z příkladů, který mě zrovna napadne.

Mirka si to očividně celé zapisuje, takže se na mě vůbec nedívá. Je to pěkně blbý pocit, když na ni mluvím a ona vypadá, že jí to vlastně vůbec nezajímá. Nesmím se nechat rozhodit.

Jelikož pořád nemluví, snažím se příhodu trochu rozvést, abych ji uspokojila. Dost možná si teď říká, že bych už mohla přestat, na tom papíru má ke každé otázce přidělený určitý prostor a tohle se jí tam prostě nemůže vejít.

„Děkuji, to mi stačí,“ konečně mě přeruší.

Ještě že tak, už jsem vážně nevěděla, jak to dál natáhnout.

„Popsala byste mi prosím nějaký váš nápad, který jste v práci představila a který byl následně implementován?“

Popíšu jí náš obchodnický server a to, s jakými nápady na vylepšení jsem přišla, jak jsme je následně uvedli do praxe a jak nyní fungují. Tohle jsem měla na starosti docela dlouho, takže tímhle mě nezaskočí. Dokážu ti o tom vyprávět hodinu, Mirko.

„Výborně, děkuji,“ zastaví mě.

Následují otázky ohledně stresu na pracovišti, zajímá ji i situace, při které některý z mých kolegů něco nezvládl a já ho musela opravit. Dokonce chce uvést konkrétní příklad, kdy jsem někoho přesvědčila, aby podpořil můj nápad.

Ničím mě vyloženě nepřekvapí, vždycky se na chvíli zamyslím a snažím se jí co možná nejobsáhleji odpovědět. Ať si z toho vybere něco do toho papíru, na který pořád zapisuje.

Tohle bychom měli, zatím to jde docela dobře. Ani jednou otázkou mě zatím nevykolejila.

„Dobře, Veroniko. Teď by mě zajímal nějaký příklad, kdy jste musela být ohleduplná vzhledem k jiné kultuře?“

Popíšu jí případ s nevychovaným osmiletým americkým dítětem v mojí první rodině, když jsem tam studovala. Skákalo mi v botách z venku po čistě povlečené posteli. V Čechách by dostal za vyučenou, ale jelikož Američani to mají jinak, požádala jsem ho, ať laskavě sleze, a snažila se mu vysvětlit, že tohle se nedělá.

„Děkuji, tohle ale není úplně to, co bych chtěla slyšet. Máte nějaký jiný příklad?“

Do prčic. Jaký jiný příklad?

Přemýšlím, co by se jí tak hodilo do krámu. Respektive na ten zpropadený papír.

Začnu jí popisovat, jak vyloženě nemám ráda, jak jsou některé národnosti kontaktní. Takže když na mě v Tunisku neustále někdo cizí sahá, abych šla hrát to a tamto, bere mě za ruku a kolem ramen, není mi to prostě příjemné. Takže kdyby se mi to stalo v Česku, nenechám si to samozřejmě líbit. V Tunisku, vzhledem k jejich nátuře, se snažím zachovat klidnou hlavu a slušně jim vysvětlit, kde jsou hranice. Takže jsem vlastně ohleduplná k jiné kultuře.

Už je to tady. Vařím vyloženě z vody.

„Aha, děkuji,“ zchladí mě Mirka.

Aha, děkuji? Tak to rozhodně nezní moc pozitivně.

„Poslední otázka, Veroniko, popište mi situaci, kdy se vám něco opravdu nepovedlo a jak jste se s tím vyrovnala?“ ptá se.

Tma, ticho...

V mojí hlavě je najednou pusto a prázdno.

Snažím se přemýšlet, co mi síly stačí, myslím, že se začínám lehce potit.

Rozhodně bych tohle nevyhodnotila jako tu pohodovou chvílku, kdy si s Mirkou povídáme jakože u kafe, ona si něco čmárá na papír a smějeme se tomu, jak zábavně jsem tu svou odpověď pojala. Jsem v háji. Nemůžu absolutně na nic přijít.

„Klidně chvílku přemýšlejte, to je v pořádku.“

Tak tímhle to úplně zabila. Nemůžu ani myslet. Někdo mi zavařil mozek. Jak se tohle sakra stalo? Šátrám ve své nejhlubší paměti. Příklad, vzpomeň si na nějaký příklad.

„Nebo se vám vždycky všechno povedlo?“ odzbrojí mě Mirka.

„Ne, samozřejmě že ne, ale zrovna si opravdu na nic konkrétního nemůžu vzpomenout,“ snažím se zachovat klid.

„To je v pořádku, nevádí. To je pro dnešek vše, Veroniko. Moc vám děkuji. Ve čtvrtek odlétám zpátky do Dubaje, vaše dokumenty předám komisi k posouzení a v případě úspěchu u výběrového řízení vás budeme do čtyř týdnů kontaktovat telefonicky. Máte ještě nějaké otázky?“ uzavře to Mirka.

Podělala jsem to? Zní mi v hlavě.

„Nemám, moc děkuji a přeji šťastnou cestu domů,“ podávám jí ruku.

„Vidím, že jste silná žena,“ okomentuje můj stisk.

Usměju se. Podělala jsem to.